

# Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ Μ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΕΙΣ ΙΟΡΔΑΝΙΑΝ.

Τὴν Κυριακὴν, 17<sup>ην</sup> /30<sup>ην</sup> Ἀπριλίου 2017, Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, εἰς τὴν συνοικίαν Ἀμπνταλι τοῦ Ἀμμάν τῆς Ἰορδανίας.

Διὰ τὴν Λειτουργίαν ταύτην ὁ Μακαριώτατος ἀφίχθη ἀπὸ τῆς μεσημβρίας τῆς προηγουμένης τοῦ Σαββάτου εἰς τὴν ἐν Ἀμμάν Μητρόπολιν τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα εἰς συναντήσεις, τὰς ὁποίας εἶχεν, ἐπελήφθη διαφόρων ὑποθέσεων τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐπεσκέφθη εἰς τὴν πόλιν τῆς Ζάρκας τὴν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου, ἔνθα καὶ ἔτυχε θερμοτάτης ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ταύτης Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀθανασίου Κακίς καὶ ὑπὸ τοῦ Πρεσβυτέρου π. Φάραχ Χαντάτ καὶ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ ἐπεσκέφθη τὸν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου καὶ τὸ Γηροκομεῖον, συντηρούμενον ὑπὸ τῆς Κοινότητος τῇ ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι τοῦ π. Φάραχ Χαντάτ.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Βενέδικτος καὶ ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ ἡγούμενος τοῦ Φχές Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερώνυμος, ὁ Προϊστάμενος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου γηραιός καὶ πολίος ὑπερεννεηκοντούτης π. Κωνσταντῖνος Κάρμας, καὶ ἄλλοι Πρεσβύτεροι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ὡς ὁ π. Εὐάγγελος-Πσιάρα, ὁ π. Νεκτάριος Ράτζα καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μάρκος, τῇ παρουσίᾳ τοῦ Συλλόγου τῶν ἑορταζουσῶν Μυροφόρων γυναικῶν τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ κ. Ἠλία Ράμπαντ καὶ τῶν βοηθῶν αὐτοῦ καὶ μετεχόντων καὶ συμπροσευχομένων ἐν κατανύξει πολλῇ καὶ ψαλμωδία πολλῶν μελῶν τῆς ἐνορίας τῆς Κοινότητος ταύτης.

Πρὸς τὸ εὐσεβές ἐκκλησίασμα τῆς ἐνορίας ταύτης ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

*«Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὁψόμεθα δικαιοσύνης ἥλιον πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα».*

*«Ἄς ξυπνήσωμεν χαράματα καὶ ἅς προσφέρωμεν στὸν Κύριο ἀντὶ γιὰ μύρο τὸν ὕμνον μας. Καὶ τότε θά δοῦμε τὸν Χριστόν, τὸν Ἥλιο τῆς Δικαιοσύνης νά ἀνατέλλῃ σ' ὅλους τὴ ζωή», ἀναφωνεῖ ὁ ὕμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.*

*Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ τῷ Ἀναστάντι ἀδελφοί,*

*Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,*

*Ἡ πασχάλιος ἐορτὴ τῶν ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Ἀμμάν τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας, ἵνα ἀντὶ μύρου προσφέρωμεν τῷ Κυρίῳ καὶ Θεῷ ἡμῶν ὕμνους εὐχαριστηρίους ἐπὶ τῇ λαμπροφῶρι Ἀναστάσει Αὐτοῦ.*

Τόσον αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὅσον οἱ κεκρυμμένοι μαθηταί τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ καί Νικόδημος οἱ ἀπό Ἀριμαθαίας, ἐγένοντο αὐτόπται καί αὐτήκοοι μάρτυρες τοῦ Ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ τοῦ ἀνατέλλοντος εἰς ἅπαντας τοὺς ἀνθρώπους ζωὴν αἰώνιον. Καί αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες εἶναι μάρτυρες ἀψευδεῖς καί πρῶται τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ δέ Ἰωσήφ καί Νικόδημος τῆς Ἀποκαθλώσεως ἐκ τοῦ Σταυροῦ καί τῆς τριημέρου ταφῆς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ὡς ἱστοροῦν οἱ Εὐαγγελισταί.

«Ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καί αὐτός ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλᾶτον καί ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ὁ δέ Πιλᾶτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καί προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καί γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. καί ἀγοράσας σινδόνα καί καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καί προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου... Καί διαγενομένου τοῦ Σαββάτου Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καί Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμῃ ἡγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καί λίαν πρῶτ' ἡ μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου». (Μάρκ. 15, 43-46/16, 1-2).

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τὸ πλήρωμα τοῦ ὄντος ἀνεξιχνιάστου μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας. Διὰ τοῦτο καί ὁ θεῖος Παῦλος μεγαλοφώνως διακηρύσσει ὅτι τὸ εὐαγγελικὸν κήρυγμα καί ἡ πίστις τῶν Χριστιανῶν ἔχει ὡς θεμέλιον καί βάσιν τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. «Εἰ δέ Χριστός κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσί τινες ἐν ὑμῖν ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν; εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται. Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν κενὴ δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν», ( Α΄ Κορ. 15, 12-14).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἄρνησις τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν συνεπάγεται καί τὴν ἄρνησιν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί διαψεύδει τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστός «ἀπέθανεν ἐν τῷ σταυρῷ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν», (Α΄ Κορ. 15, 3). «Καί γάρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καί δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν», (Ματθ. 20, 28/ Μάρκ. 10, 45).

Τοῦτον, τὸν Χριστόν, ὁ θεὸς ἀνέστησε λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατόν κρατεῖσθαι Αὐτόν (τόν Χριστόν) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ θανάτου), (Πράξ. 2, 24). Ἐν προκειμένῳ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος λέγει: «Εἰ γάρ καί αὐτός ὁ Χριστός κατεσχέθη ὑπὸ τοῦ θανάτου καί οὐκ ἔλυσεν αὐτοῦ τὰς ὠδῖνας, πῶς πάντας τοὺς ἄλλους ἀπήλλαξεν, ἔτι αὐτός κατεχόμενος (ὑπὸ τοῦ θανάτου)»; ὁ δέ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέγει: «Εἰ οὐκ ἔστιν Ἀνάστασις, οὐδέ θεὸς ἔστιν οὐδέ πρόνοια, αὐτομάτως δέ πάντα ἄγονταί τε καί φέρονται [κατὰ τύχην...]».

Ὁ θάνατος τοῦ ἐνσαρκωθέντος καί ἐνανθρωπήσαντος θεοῦ Λόγου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος ἐφάνέρωσε εἰς τὸν κόσμον τὴν θείαν δικαιοσύνην. Αὐτός δέ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς Χριστός εἶναι ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης. «Δικαιοσύνη γάρ θεοῦ ἐν αὐτῷ (τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ) ἀποκαλύπτεται», κηρύττει ὁ σοφὸς Παῦλος. ( Ρωμ. 1, 17).

Ἰδού λοιπόν διὰ τί καλούμεθα νὰ προσφέρωμεν εἰς τὸν Κύριον ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον τὸν νικητήριον, δηλονότι τὸν ἀναστάσιμον καί ἰδού διὰ τί ὁ μελωδὸς

ἀναφωνεῖ λέγων: «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιωτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχὴν καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἷτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων θεόν καὶ ὑπερένδοξον».

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὴν κατ' ἀνατολὰς ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν δέν σημαίνει ἄλλο τι παρά τὸν ἐγκαινιασμόν, δηλαδή «τὴν ἀπαρχὴν ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου». Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἄλλην βιοτὴν τὴν αἰώνιον καταγγέλλει καὶ εὐαγγελίζεται τοῖς πᾶσιν ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ. Καί τοῦτο, διότι ἐν τῷ σταυρῷ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστὸς ἐξήλειψε τὴν ἁμαρτίαν καὶ κατήργησε τὸ κράτος τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς.

Ἰδοὺ καὶ πάλιν διὰ τί ὁ Σταυρὸς, δηλονότι, «ὁ λόγος ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστὶ», (Α΄ Κορ. 1,18) κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον. Καὶ πάλιν «ἐξ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ δέ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅς ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ θεοῦ δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις», ( Α΄ Κορ. 1,30).

Ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία προβάλλει τὰς πιστὰς μαθητρίας τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή τὰς Μυροφόρους γυναικας, διότι αὗται ἐγένοντο εὐαγγελίστριαι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὡς διατυπώνει καὶ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενόμεναι, καὶ τὸ μνημα κενὸν θεασάμεναι τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον. Τὴν φθοράν καθεῖλεν ὁ κραταιὸς καὶ τοὺς ἐν Ἰδιῇ ἤρπασε τῶν δεσμῶν κηρύξατε παρρησίᾳ. Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ θεός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος».

Ἀψευδεῖς ἐπὶ πλέον μάρτυρες τοῦ σταυρικοῦ πάθους καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐγένοντο καὶ οἱ κεκρυμμένοι μαθηταὶ Αὐτοῦ ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος, οἱ ὁποῖοι τὸ ἄχραντον Σῶμα τοῦ Κυρίου κατελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ ἐκήδευσαν πιστῶς.

Κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον Παλαμᾶν, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀνανέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἶναι ἀναζωογόνησις καὶ ἀνάπλασις καὶ ἐπάνοδος πρὸς τὴν ἀθάνατον ζωὴν τοῦ πρώτου Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος καὶ κατεπόθη ἀπὸ τὸν θάνατον, λόγῳ τῆς ἁμαρτίας καὶ διὰ τοῦ θανάτου ἐπαλινδρόμησε πρὸς τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπλάσθη. Ὁ Χριστὸς ἀφ' οὗ ἀνέστησε τὸν ἑαυτὸν του τὴν τρίτην ἡμέραν, δέν ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν, καθιστῶντας τὸ φύραμά μας, πού εἶχε λάβει, ὁμόθρονον μέ τὸν Πατέρα ὡς ὁμόθεον.

Μέ ἄλλα λόγια ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ κατέστησε πλέον ἡμᾶς ἐλευθέρους ἐκ τῆς δουλείας τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1).

Τῆς ἐλευθερίας ταύτης, τῆς ἐλευθερίας δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νὰ γίνωμεν καὶ ἡμεῖς κοινωνοί, ἀλλά καὶ κήρυκες καὶ εὐαγγελισταί, μιμούμενοι τὰς Ἁγίας Μυροφόρους Γυναῖκας καὶ τοὺς μάρτυρας τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν Χριστὸς Ἀνέστη.

Ἐπὶ δέ τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς θερμὰς ἡμῶν εὐχαριστίας καὶ τὴν βαθεῖαν ἡμῶν εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα τοῦ Χασιμιτικοῦ Βασιλείου τῆς Ἰορδανίας κ. Abdallah τὸν Β' καὶ εἰς τὴν σεβαστὴν αὐτοῦ κυβέρνησιν διὰ τὸ ἐπιδεικνυόμενον ἐνδιαφέρον Του ὑπὲρ ὅλων τῶν θρησκευτικῶν καὶ Χριστιανικῶν Κοινοτήτων τῶν διαβιουσῶν ἐν Ἰορδανίᾳ ἐν

*εἰρηνικῇ καὶ ἀρμονικῇ συνυπάρξει. Εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ θεὸς χαρίζεται αὐτῷ καὶ τῇ Βασιλικῇ Οἰκογενείᾳ δύνανται κυβερνητικὴν καὶ ὑγιεῖαν κατ' ἄμφω. Ἀμήν».*

καὶ ἀραβιστί ἴδε ἠλεκτρονικὸν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2017/04/30/30152>

Πολὺς λαὸς μετέσχε τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας. Μετὰ τὴν Ἀπόλυσιν ὁ Μακαριώτατος ἐτίμησε τὸν Πρωτοπρεσβύτερον π. Κωνσταντῖνον Κάρμας δι' ἐπιστηθίου σταυροῦ τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ δι' εἰκόνας διὰ τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἐν τέλει ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη τὰς κάτωθι τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ προσφάτως ἀνακαινισθεῖσας αἰθούσας ὑποδοχῆς/δεξιῶσεων καὶ αἰθούσας τῶν ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν Αὐτοῦ εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰορδανίας Μεγαλειότατον Ἀμπντάλλα II Ἴμπν Χουσεΐν.

**Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας**

```
ngg_shortcode_0_placeholder" order_by="sortorder" order_direction="ASC"
returns="included" maximum_entity_count="500"]
```